

Графиня дьо Шарни: Историята на нашето запознанство

от Лайла Аградо

Не познавах „сцената“ когато бях малка, и не знаех, че паралелно с мен е съществувала такава огромна като душа личност като Графинята, както я наричаха.

За пръв път чух това име, когато бях още невръстна, по мерките за тогавашната гей/микс сцена (защото друга нямаше) - та бях мисляла че за втори или трети път в бар „Джордж“, на ул. „Лавеле“ - както и да е, та там се говореше, че тя имала някъде участие, и можело да мине тази вечер.

Тогава изобщо не знаех за какво става дума, камо ли колко важна личност е тя за всички.

Не знам дали тя дойде онази вечер, но аз трябваше да бързам като Пепеляшка, тъй като бях все още ученичка и непълнолетна, за да се прибера преди полунощ и да хвана последния автобус.

Първата реална среща беше много странна, и не започна лично с нея.

Поредната седмица и вечер седях в бара, пиех сокове (защото толкова можех да си позволя с ученическите си пари), и към мен се приближи небезизвестната Персефона, друго голямо име в света на българския драг преди появата на Ru Paul Drag Race. Тя ме беше забелязала и каза, че видяла, че се поддържам и ме попита не бих ли искала да се включа към нея и нейният антураж, а тя щяла да ме научи как да съм тревеститка на ниво. Аз се съгласих, защото в мен бушуваха хормоните, исках промяна и отделяне от дома, и всичко различно беше като филм от Холивуд, а преди това бях видяла една нощ Персефона на сцената в „Спартакус“ да танцува цялата в бяло с песен на Дана Интернешънъл. За това нейната оферта ми се видя доста изкусителна, плюс това тя имаше дрехи, и пообеща да намери обувки - вечният ми проблем.

Същата вечер тя дотича при мен и като изпитание ми каза да направим номер на някоя си Графинята, и да и кажа, че не говоря български, а само руски, което всъщност не беше лъжа (родом съм от Москва/смесен брак).

Аз не знаех тогава, че Графинята има голям афинитет към Русия и много руски неща.

Няма и десет минути и цялото стълбище се задръсти, защото идваше тя! А, да поясня: „Джордж“ беше супер малко приземно заведение, в което двама човека можеха да направят вече задръстване на стълбите, пред тоалетните и т.н. Та, когато дойде първо многобройният антураж на Графинята, аз не знаех коя е тя, но Персефона „услужливо“ доведе към мен въпросната дама. Оказа се повече, отколкото очаквах, стигаше буквално до тавана и то без огромните платформи на Персефона - беше жена с голямо Ж.

Само ме попита наистина ли съм от Русия, на руски, и аз и отговорих, поговорихме много малко, даже името си не й казах; после, много по-нататък тя го научи, и някак си не ме забрави.

Не се получи „шегата“ на Персефона, защото аз на руски казах на Графинята, че знам и български.

След това тя бързо си тръгна от бара - никога не й беше по вкуса, тя обичаше „народните“ заведения като „Уай Нот“, „Адонис“, и т.н.

Започнаха дни и седмици, в които буквално бях антураж и помагах на Персефона с носенето на багажа ѝ; тя понякога ме обличаше и гримираше, както ѝ падне. По времето, когато вече го нямаше клуб „Индиго“, в който редовно ходихме, се отвори едно заведение на име „Грите кучки“, на територията на театър „Сълза и Смях“. Беше малко двустайно заведение, с бар и диджей, където имаше само травестити и техните поклонници. Идваха борци, жени, пияни мъже и т.н. Една вечер се устройваше конкурс за най-добра травестит артистка, и вече не помня по чия инициатива, моя или на Персефона, но ме включиха в конкурса. Аз още няхах опит с гримиране, вече знаех, кое как се носи, имах готова песен и номер, но нямаше кой да ме гримира, а и в такива моменти всяка е враг за другата. За това Персефона се обърна към Графинята, която не участваше в конкурса, за да ме догримира. Тогава за пръв път „спокойно“ пообщувахме. Оказа се, че Графинята имала интересни младежки години като мен, че пътувала с влак по увеселителни заведения още преди да падне социализма, и че е една от първите, които създали цяла трупа на драг артистки - Елза Парини, тя, Персефона, Урсула и още няколко, с които в началото на 90-те обикаляли цяла България и танцували пред публика в хотели, барове и ресторанти.

След конкурса не успях да заваря Графинята сама, аз не спечелих тогава.

Минаха още няколко седмици и месеца, и една лятна вечер - мисля, че беше вече 2000-та, - аз се бях задържала до твърде късно с Персефона, тя искаше да отиде на някакво парти, но без мен, а нямаше пари за такси, нямаше градски транспорт и трябваше някъде да ме прислони. Вървахме по „Тодор Александров“, където тепърва строяха хотелите край тогавашната последна/първа спирка на метрото. Минавахме покрай някаква закусвалня и Персефона каза, че там се събирали понякога травеститките. Влязохме, и беше права - Графинята и още една травеститка, която караше такси (така и не успях да ѝ запомня името), плюс групичка от много мъже на разна възраст и една цис жена, бяха седнали на няколко маси и шумно обсъждаха някакви неща.

Персефона обясни на Графинята положението и я помоли да ме наглежда поне докато тръгне първия транспорт. Тръгна си и ме остави с тях, аз се присламчих до Графинята, тъй като от всичките познавах само нея, и то горе-долу. Първо не ми обръщаха внимание, после казаха, че трябвало да ходят някъде. И аз тръгнах с тях. Пресякохме булеварда, който беше пуст като пустиня и в двете направления, поне тогава. Влязохме в заградено място, което сега е теренът на хотел „Анел“. Там всичко беше кал, боклуци от започналия строеж, греди вместо пътека и няколко фургона, към които се запътихме, а аз помагах на Графинята да не падне в калта. Най-накрая влязохме във фургона и в едната му част

няколко от мъжете, другата травеститка и жената се разсъблякоха и почнаха да правят секс, а аз и Графинята седнахме на един диван в средното помещение и говорехме дълго; тя ме разпитваше кой мъж ми харесвал, искам ли да се включа... Аз бях някак нетипично срамежлива тогава, но бях си харесала единия младеж, и тя взе, че го извика. Той дойде и тъкмо тя да му каже, че той ми допада, аз я помолих да не го прави.

Тя просто му каза, че няма нищо, и той се върна. И някак говорейки си за живота, за това, което искам да бъда, за това, какво се случва въщи и в училище, нощта почти се изтърколи. Когато групата свърши със сексуалните си занимания, аз, Графинята и другата травеститка оставихме хората във фургоните и тръгнахме към една баничарница до „Макдоналдс“-а до „Сердика“. Там седяхме и чакахме да съмне, и едва тогава ме пуснаха да се прибера.

Но това не беше последната ми среща с Графинята. Тя много добре знаеше, че не съм драг/травеститка, а че съм транс жена.

Когато започнах да имам медийни прояви, Персефона се скара с мен за това, както и за други неща, и останах без дрехи, обувки, перуки и т.н. Аз реших да се пробвам да се престоря на обикновен цис гей мъж... Защото бях завършила училище и започвах нова страница от живота си, и не исках никой в университета да знае, исках по-лесно да намеря работа, да си намеря хубав и умен мъж. Всичко това мислех, че ще ми го даде една лъжа... Е, не успях.

Но от драг сцената Графинята първа ми писа във Фейсбук, за да ме добави към приятелите си, и така до ден днешен.

После една вечер реших да покажа гей сцената в София на най-добрата ми приятелка от училище, и я водех по няколко гей клуба, а най-накрая стигнахме до ID Club. Там, на втория етаж, танцувайки на някаква модна за онова време песен, докато приятелката ми беше в тоалетната, до мен се доближи Графинята. Нищо не каза, облегна се (което не е никак леко) върху мен и ме пита, къде съм се била изгубила? Аз и разказах, тя се подсмихна и не изкоментира - тя винаги знаеше, че пътят на всеки си е неговият/нейният път, с всичките грешки и победи. Запознах я с приятелката ми, а после ние си тръгнахме по-рано и не успях да и кажа чао. Някак това стана много типично за нас двете - едната винаги бързаше за някъде.

Никога не бях питала Графинята лично (защото смятах, че е доста грубо и нетактично) как тя самата се самоопределя, но никога не я видях в мъжки образ, нито я чух някога да си говори в мъжки род. За това винаги съм я смятала за транс жена, въпреки, че поради финансовото ѝ положение (артист наистина къща не храни, особено драг кралица в България) тя не можеше да си позволи пълен преход.

Но тя винаги беше Гранд. Беше винаги над дребните клюки, въпреки, че знаеше всичките. Не се гнусеше от всякаква работа, стига да има работа.

Но когато през 2016 г. ѝ предложих пари, за да ѝ помогна - защото до мен за пореден път достигнаха слухове, че тя пак е безработна и в дългове, и едва преживява заедно с майка си, - тя категорично, но без злина. Каза: „Своите пари сама ще си ги изкарам“.

Повече не повдигнах въпроса за парите, въпреки че пак имахме няколко обсъждания онлайн, колко е труден пътят и живота на транс хората в България, и как според нея нямаме бъдеще. А аз като никога бях някаква непоправима оптимистка и ѝ казах, че не, за нас има работа, и ние сме длъжни да се борим за нея.

Не знам дали беше права, и едва ли някога ще узнае тя, тъй като за последно - буквално - я видях, когато я изпращаме последния път през август 2020 г. За съжаление, не успях преди това да се видя с нея на живо и не знаех, че е смъртно болна. А месец-два преди нея си замина и майка ѝ, с която те вечно бяха на нож, но вечно се подкрепяха.

Ако освен линията с майка ѝ и това, че и двете сме транс жени, има нещо друго, което ни събираше, то бе това, че и двете сме зодия Рак, и че и двете много обичаме да помагаме на хората около нас, независимо от това, как те (не) ни се отплащат.

За самият живот на Графинята и детайлите му научавах от най-различни странични източници. А това, което знам накратко, е:

- родена е преди по-малко от 50 години в София;
- учи в техникум по фризьорство;
- след това започва да участва в множество вариететни програми през 80-те;
- През 90-те, с навлизането на демокрацията, започва бума на гей заведенията, и тя намира своето ново поприще на сцените на „Спартакус“ и много други клубове;
- с настъпването на 90-те, обаче, нейният репертоар от любимки - Ала Пугачова, Амадна Лиър и т.н., излиза от мода, и тя започва да заема странични места в сцената – като фейс контрол, помощничка зад кулисите, шивачка, и т.н.;
- участваше винаги във всички конкурси, на които я канеха, но с настъпването на ерата на Ru Paul Drag Race младите звезди ставаха все по-алчни и постепенно я забравяха, или пък я използваша за фон;
- тя не се притесняваше, нито се оплакваше - не беше такъв човек;
- помня, че участваше като танцьорка в едно от шоутата на Азис, когато той беше водещ;
- всички знаеха Графинята, и то не само в общността, затова за мен беше голям шок, че тези, които пиеха с нея всяка вечер, заемаха пари и неща от нея, не се появиха на погребението ѝ.

За финал бих искала да кажа, че ЛГБТ+ хората в България правят много грешки, които често спъват развитието на сцената и дейностите ѝ. И когато ние като общност правим грешки, рискуваме да бъдем виновни в забравата на хора като Графинята – както и на други драг кралици и транс жени, чиито истории все още не са записани и запаметени. Надявам се тази моя лична история и спомени от Графинята да допринесе за създаването на памет на тези, които ни напускат.

